

Nuorisomme Tulevaisuus

Kirj. WILLIAM RANTA

JOS milloinaan on nuoriso ollut vastakain vaikean pulman kanssa, on se sitä tänä päivänä. Amerikan nuoriso nykyaikana on verrattoman paljon korkeammalle kehittynyt tieteessä ja tekniikassa kuin olivat heidän vanhempansa kaksi tai kolme vuosikymmentä sitten. Kouluopetus on järkipäisesti tehostettu ja opetuksen varaan rakennetaan suurimalta osalta nuorison tulevat tehtävät, se on, heidät harjoitetaan kouluissa sille uralle, jota heidän otaksutaan tässä yhteiskunnassa tulevan harjoittamaan. Mutta, vaikkapa mitään erikoista ammattia ei pitäisikään päämääränään, niin nykyinen edistyneen aikakausi vaatii jokaiselta jonkinlaisen perussivistyksen, joka Amerikassa yleisemmin tunnetaan korkeakouluna — High School. Se ei vielä, tai paremminkin enää takaa minkäänlaista menestystä "leivän valloituksessa", vaan jokainen isä ja äiti haluaa lapsensa käyttäen ainakin korkeakoulun läpi.

Muutamia vuosikymmeniä sitten, korkeakoulun käyneet olivat haluttuja teollisuuden ja kaupan palvelukseen. Joskaan niissä toimissa ei maksettu erikoisen hyvin, niin olivat useinkin helppotöisiä ja niinollen nuorille henkilöille haluttuja. Ketäpä koulunkäynyttä olisi "vetänyt" metsäkämpille, kaivantoon tai farmarijussille kovaan, likaiseen ja huonosti palkattuun työhön. Ne olivat "ulkomaalaisten" ja sivistymättömän kansanluokan töitä.

Korkeammat oppilaitokset muutama vuosikymmen sitten olivat kokonaan eri luokkaa varten. Työläiset eivät niihin lapsiansa lähettäneet. Opiskelu niissä vaati tuhansia dollareita vuodessa. Myöskin oppiaika oli pitkä ja ellei sitä suorittanut loppuun, oli sitä turha aloittaakaan. Mutta ne, jotka niistä hyvillä arvokauseilla ulos pääsivät, olivat mestareita alailan ja kehittyvä teollisuus ja kauppa vaa-

ti heidät kaikki palvelukseensa. Korkeat oppilaitokset saivat kuuluisan nimen, eikä syyttä, olivathan ne hankkineet hyvän toimeentulon oppilailleen eliniäkseen.

Mutta sekin suhde on nyt muuttunut. Sensijaan, että ennen haluttiin käyttää korkeakoulun käyneitten kykyjä, eivät nykyään korkeampienkaan oppilaitosten tuotteet käy kaupaksi. Emme tietenkään sano, ettei ketään heistä tarvita, joitakin tarvitaan ihan varmasti, mutta kaikille niille ei tule löytymään tointa, jotka suorittavat täyden kurssin korkeammissa oppilaitoksissa. Parhailta oppilailta on aina kysyntää, ja sellaisilla, joilla on vaikutusvaltaisia tuttavuuksia. Mutta suuri on se prosenttimäärä, jolle ei ole tilaa enää nykyisessä järjestelmässä. Heidän kohtalonsa on surullinen. He ovat opin käyneet tämän järjestelmän jatkajiksi ja säilyttäjäiksi ja heille ei anneta tilaisuutta käyttää kykyjään. Mikä on heidän kohtalonsa?

Amerikan korkeakouluista pääsee ulos vuosittain yli miljoona nuorukaista, joitten keskimääräinen ikä on 18—20 vuotta. He ovat täysikasvuaisia, ainakin puolet heistä ja ruumiiltaan harjoitettu joustaviksi monenlaisten urheilumenetelmien kautta. He ovat riuskaa väkeä koulua käydessään, jota on jatkunut kuudennesta ikävuodesta asti. Mutta kun koulu on loppunut, niin tulee eteen kokonaan toinen elämä. Silloin alkaa niitä pitkiä harmaita arkipäiviä, joita on paljon. Ei niin kauan ole hätää, jos vanhemmilla on tyydyttävä toimeentulo, pysytään kotosalla ja aletaan etsiä jotain tointa. Mutta kun monen edellisen vuoden oppilaat ovat yhä työtä vailla, niin eihän siinä mitään sisällä ole, siinä turhassa työn etsinnässä. Ja kotona jos on muitakin vielä nuorempia, niin vanhemman pitäisi kyetä seisomaan maailmaa vastaan omin jaloin. Mutta maailma on kylmä, ei se sääli köyhän las-

ta. Köyhän lapsella on pitkä tie edessä ja siihen mahtuu paljon kävijöitä. Ei pidä ihmetellä, että Amerikassa on tiellä puolimiljoonaa poikaa alle 20 vuoden. Tie on heidän kotinsa.

Toinen seuraus tästä samasta syystä on rikoksien nopea kasvaminen nuorison keskuudessa. On mieltä järkyttävää tietää, että enemmän kuin puolet kaikista rikosvangeista Yhdysvaltain vankiloissa on alle 30 vuoden. Koululaitos on suorittanut osansa, mutta se ei ole selittänyt tälle nuorison suurelle armeijalle, kuinka sen tulee jokapäiväisen leipänsä hankkia. Siksi se tekee sen parhaan harkintansa mukaan, yksi osa onnistuu pääsemään työhön, toinen osa kerjää, varastaa ja ryöstää, muutamat syövät armeliaisuuslaitoksien suojissa, toiset vankiluolissa.

On olemassa toinenkin syyllinen tähän kamottavaan murhenäytelmään — lasten vanhemmat. On totta, että Amerikassa nuorisolla on erilaiset harrastukset ja ajanvietteet kuin on vanhemmilla, mutta elämäntaistelu on molemmille yhtä ankara. Huikenteleva ja mistään välittämätön nuorukainen tuntee toisinaan kiljuvan näin. Ruoka on silloin tärkeä tekijä. Elin- tarpeiden ja suojan, ynnä vaatetuksen

hankinnassa tulisi nuorten sekä vanhempien yhtyä, olkoon muut huvit kuinka erilaisia tahansa.

Me vanhempi polvi olemme jättäneet nykyisen nuorison liiaksi omiin valtoihinsa. Olemme luottaneet liiaksi porvarilliseen opetukseen, tai paremminkin itseensä luottamiseen. Mutta emme lainkaan ota huomioon, mitä se itseensä luottaminen nykyisessä järjestelmässä tarkoittaa. Ne, jotka ovat äärimmäiseen onneen ja menestykseen luottaneet, istuvat vankilassa, mikäli heitä ei ole jo teloitettu tai surmattu poliisin pyssyillä.

Ei, ei työväenluokan lapset saa oikeita elämän ohjeita valtuutetun opettajilta. Heidän oppinsa eivät kestä karua elämän taivalta kulkiessa. He kylläkin opettavat, että jokaisella on tilaisuus, jos osaa sen käyttää. Mutta se on ruma valhe. Työväenluokan nuoriso on saatava mukaan tutkimaan oman onnettomuutensa syitä ja keksimään keinoja elämänsä turvaamiseksi. Voimaa heillä on ja tarmoa. Heidät on herätettävä ja ohjattava sille tielle jossa on menestyksen mahdollisuus. Ellei se tule tehdyksi, jotain muuta — paljon järkyttävämpää on tällä järjestelmällä vielä nuorisollemme tarjolla.

Saint Louis-joen Rannalla

Kirj. W. M. MATTSON

*Tää yks' on iloistani ihanin,
näin käydä hiljaa suven lehtohon.
Täällä' elää, olla sielun puhtahin . . .
Voi kuinka kaunis elo sentään on!*

*Mä rannan hiljaisuutta ihailen,
sen puistot ihanimmat nähdä on,
ei tänne kuulu paukut tehtaiden,
ei tänne yltä kynnet kohtalon.*

*Ei voudin ärjyntä, ei suuttumus,
ei raudankalske mieltä masenna,
ei tuntiorjan synkkä kirous,
ei humalaisen tyhmä kerskunta.*

*On täällä sielun rauha, hiljaisuus,
ei täällä riidat, vihan nuolet käy.*

*On katsehista poissa katkeruus;
täällä' runokannel temmaan virittäy.*

*Oi, anna, Piltti, kätes tänne vaan,
ma suven lehtohon sun hiljaa vien,
miss' linnut laulaa lempilaulujaan
ja lehdet vaahteran on yllä tien.*

*Nyt jääköön taakse huoli arkinen
kun taivas pilvetön on päällä pään,
pois tummat muistot menkööt paeten.
Oi, istu, armas, puulle lepäämään.*

*Tää yks' on iloistamme ihanin,
puun alla istua, sen varjohon,
ja olla kahden, sielun puhtahin!
Ah, kuinka kaunis elo sentään on!*